

2015/0814(NLE)

8.2.2016

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie powołania Mihailsa Kozlovsa na członka Trybunału
Obrachunkowego
(C8-0411/2015 – 2015/0814(NLE))

Komisja Kontroli Budżetowej

Sprawozdawca: Igor Šoltes

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
ZAŁĄCZNIK 1: ŻYCIORYS MIHAILSA KOZLOVSA.....	4
ZAŁĄCZNIK 2: ODPOWIEDZI MIHAILSA KOZLOVSA NA PYTANIA ZAWARTE W KWESTIONARIUSZU.....	7

PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

**w sprawie powołania Mihailsa Kozlovsa na członka Trybunału Obrachunkowego
(C8-0411/2015 – 2015/0814(NLE))**

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8–0411/2015),
  - uwzględniając art. 121 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A8–0000/2016),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 15 marca 2016 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną/negatywną w sprawie powołania Mihailsa Kozlovsa na członka Trybunału Obrachunkowego;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

ZAŁĄCZNIK 1: ŻYCIORYS MIHAILSA KOZLOVSA

Niezależny, wykwalifikowany i zmotywowany fachowiec z ponad 15-letnim solidnym doświadczeniem z zakresu tworzenia unijnej i krajowej polityki gospodarczej, budżetu UE, finansów publicznych, zarządzania zasobami publicznymi, stosunków instytucjonalnych, bankowości na rzecz rozwoju, dyplomacji, przedstawicielstwa, zarządzania komunikacją, a także zasobami ludzkimi, zmianami i projektami, posiadający szeroką sieć kontaktów na wszystkich szczeblach w instytucjach UE oraz prestiżowy dyplom MBA z zarządzania.

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE

Zastępca dyrektora (Gospodarka, Finanse, budżet UE – ECOFIN), doradca Łotewskie Ministerstwo Finansów oraz Stałe Przedstawicielstwo Łotwy przy UE	<i>Od kwietnia 2012 r. Bruksela</i>
---	---

- Doradztwo dla premiera, ministra finansów, stałego przedstawiciela.
- Przewodniczenie kompleksowym negocjacom najwyższego szczebla z udziałem wielu podmiotów, dotyczących Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) oraz pomocy finansowej dla Ukrainy.
- Opracowywanie strategicznego programu i dokładne przygotowywanie comiesięcznych posiedzeń ministrów finansów UE (ECOFIN).
- Wkład w opracowanie i realizację strategii na rzecz przystąpienia do strefy euro dla Łotwy.

Doradca dyrektora wykonawczego Rady Dyrektorów (reprezentujący Finlandię, Norwegię i Łotwę) Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju	<i>Paźdz. 2010 – kwiecień 2012 Londyn</i>
--	---

- Ocena strategicznych i operacyjnych propozycji politycznych w zestawieniu z celami Rady Dyrektorów. Praca w komitetach zarządu Budżet i Administracja oraz Finanse i Działania.
- Ocena wyników i wartości dodanej projektów banku w zestawieniu z jego mandatem. Praca w komitecie ds. audytu.
- Dogłębna analiza projektów inwestycyjnych.

Doradca (gospodarka, finanse, budżet UE, podatki) Stałe Przedstawicielstwo Łotwy przy UE	<i>Maj 2003 – paźdz. 2010 Bruksela</i>
--	--

- Doradztwo ex ante i doraźne bezpośrednio dotyczące polityki i procedur dla delegacji krajowej w Radzie Europejskiej, Radzie ECOFIN, Komitecie Ekonomiczno-Finansowym i Komitecie Stałych Przedstawicieli w sprawach omawianych przez ECOFIN.

Dyrektor, Departament Integracji z UE, Ministerstwo Finansów, Ryga Kierownik działu, Departament Integracji z UE, Ministerstwo Finansów, Ryga	<i>Styczeń 2002 – maj 2003</i>
--	------------------------------------

	<i>Styczeń 2001 – maj 2002</i>
Staż Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Gospodarczych i Finansowych.	<i>Styczeń 2000 – kwiecień 2000 Bruksela</i>
Różnorodne stanowiska niższego szczebla w sektorze prywatnym i publicznym oraz w środowisku akademickim	<i>Czerwiec 1996 – grudzień 1999</i>

WYKSZTAŁCENIE

Dyplom Executive MBA , City University London, Cass Business School, Londyn. Dyplom z wyróżnieniem	<i>2011-2014</i>
Magisterium z zakresu nauk społecznych na Uniwersytecie Łotewskim. Ekonomia, ekonomia międzynarodowa, zarządzanie biznesem, księgowość	<i>1997-1999</i>
Licencjat z zakresu nauk społecznych na Uniwersytecie Technicznym w Rydze. Ekonomia, ekonomia międzynarodowa, zarządzanie biznesem, księgowość	<i>1994-1997</i>
Kursy na Wydziale Europejskim Uniwersytetu Łotewskiego Dostosowane do indywidualnych potrzeb kursy z ekonomii, finansów i prawa	<i>1996 - 1997</i>

ZNAJOMOŚĆ JĘZYKÓW

Angielski – biegła znajomość
Francuski – dobra znajomość robocza
Niemiecki – obecnie pasywny
Łotewski i rosyjski – języki ojczyste

OSIĄGNIĘCIA, DYPLOMY

Wyróżnienie od Gabinetu Ministrów Republiki Łotewskiej, listopad 2015

Wyróżnienie od premiera za osobisty wkład 1) w pomyślne zakończenie sprawowania prezydencji przez Łotwę w UE, 2015 r., i 2) we wprowadzenie euro na Łotwie, 2014 r.

Osobiste gratulacje na publicznej sesji ECOFIN od wiceprzewodniczącego Komisji J. Katainena i prezesa W. Hoyera za kluczowy wkład w utworzenie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, czerwiec 2015 r.

Wyróżnienie od ministra spraw zagranicznych: wkład we wprowadzenie euro na Łotwie, 2014 r.

Odnazka honorowa ministra finansów: reprezentowanie i promowanie interesów łotewskich w UE w dziedzinie ekonomii i finansów, 2008 r.

Sport: Były mistrz Łotwy w narciarstwie wodnym

PUBLIKACJE

Kozlovs M., “European Strategic Investment Fund (EFSI): the negotiation process”; *Latvian Interests in the EU*, listopad 2015 (w j. łotewskim)

ZAŁĄCZNIK 2: ODPOWIEDZI MIHAILSA KOZLOVSA NA PYTANIA ZAWARTE W KWESTIONARIUSZU

Doświadczenie zawodowe

1. Proszę przedstawić swoje doświadczenie zawodowe w dziedzinie finansów publicznych, zarówno w zakresie planowania budżetu, realizacji budżetu lub zarządzania budżetem czy kontroli budżetowej lub audytu.

Po uzyskaniu dyplomu w 1999 r. zdobywałem doświadczenie zawodowe z zakresu finansów publicznych, ekonomii, polityki podatkowej i zarządzania finansami w administracji publicznej na Łotwie (Ministerstwo Finansów), a także w środowisku międzynarodowym w Brukseli (Stałe Przedstawicielstwo Łotwy przy UE) oraz w Londynie (Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju). Częścią mojego planu rozwoju osobistego było uzyskanie (z wyróżnieniem) w 2014 r. dyplomu Executive MBA w Cass Business School (City University London).

Przez lata zdobywałem doświadczenie zawodowe w obszarze finansów publicznych Unii Europejskiej (UE) w szerokim znaczeniu tego pojęcia. Moje pierwsze poważne obowiązki były związane z negocjacjami akcesyjnymi nad dziesięcioma (z trzydziestu jeden) rozdziałami dotyczącymi unii gospodarczo-walutowej, rynków finansowych i przepisów budżetowych. Porównując standardy sprawowania rządów, zarządzania finansami i kontroli oraz audytu wewnętrznego i zewnętrznego na Łotwie wtedy i obecnie, cieszę się, że mogłem ułatwić proces przekazywania wiedzy i budowania potencjału.

Po przyjeździe do Brukseli w 2003 r. zaraz po podpisaniu traktatu akcesyjnego i jako jeden z pierwszych doradców reprezentujących krajowe interesy w UE skupiłem się na dwóch rodzajach zadań. Po pierwsze były to zasadnicze kwestie z zakresu polityki gospodarczej, finansowej i podatkowej oraz budżetu UE, a po drugie budowanie potencjału, aby lepiej reprezentować nasze interesy krajowe w tych dziedzinach. Uznawszy szybko znaczenie finansowania z budżetu UE dla gospodarczego rozwoju Łotwy, doradziłem organom zarządzającym zwiększenie naszej zdolności administracyjnej w obszarze gospodarowania budżetem zarówno w ministerstwie finansów, jak i w Brukseli.

Przez kolejne lata zdobywałem dogłębną wiedzę teoretyczną i doświadczenie praktyczne w zakresie funkcjonowania instytucji UE oraz różnych rodzajów procesów decyzyjnych i związanych z tym kwestii. To doświadczenie z pierwszej linii w sprawach UE daje mi poczucie mocnej pozycji wyjściowej do skutecznego działania w politycznie złożonym i dynamicznym środowisku UE, ponieważ pracowałem w wielu instytucjach UE – lub z wieloma instytucjami unijnymi – na różnych stanowiskach i szczeblach. Zrozumienie, jak funkcjonuje UE, ma zasadnicze znaczenie, gdyż daje jasny obraz bieżącej sytuacji, potencjalnych problemów i możliwych rozwiązań. Tego rodzaju wiedza jest niezwykle użyteczna dla Trybunału Obrachunkowego i zadań, jakie na nim spoczywają.

Śledząc prace Komitetu Ekonomiczno-Finansowego (KEF) i uczestnicząc w nich jako członek delegacji łotewskiej od 2003 r., dowiedziałem się, jak artykuły Traktatu dotyczące wielostronnego nadzoru gospodarczo-finansowego są wdrażane w praktyce. Następnie miały miejsce pierwsza reforma paktu stabilności i wzrostu (2005 r.), kryzys finansowy i gospodarczy, nowe mechanizmy koordynacji finansowej i politycznej w strefie euro (takie jak

pakt fiskalny, Europejski Mechanizm Stabilności, tzw. dwupak i sześciopak) oraz unia bankowa. Przez te lata byłem członkiem łotewskiej delegacji w Radzie do Spraw Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN), gdzie dyskutowano nad tymi kwestiami i podejmowano decyzje, wielokrotnie razem z Parlamentem Europejskim. Obecnie kolejnym wyzwaniem jest praca nad realizacją prawdziwej unii gospodarczo-walutowej, która zapewni m.in. większą legitymację demokratyczną i rozliczalność.

W związku z tym chciałbym podkreślić swoje doświadczenie w obszarze wielostronnego nadzoru gospodarczo-finansowego oraz w sektorze finansowym, kiedy w kontekście pokryzysowym byliśmy świadkami dużych zmian o szerokich implikacjach stawiających w niektórych sytuacjach wyzwania dla zadań Europejskiego Trybunału Obrachunkowego (ETO) wynikających z Traktatu. Daje się to odczuć w niedawnej pracy Trybunału, np. w sprawozdaniach przekrojowych¹. Mam nadzieję, że moje doświadczenie w tej dziedzinie będzie użyteczne dla Trybunału przy rozwiązywaniu niektórych kwestii.

Miałem następnie doskonałą okazję zgłębić kwestie kontroli i oceny wpływu, kiedy pracowałem dla Rady Dyrektorów EBOR, międzynarodowej instytucji finansowej. Regularnie brałem udział w pracach komitetu ds. audytu Rady Dyrektorów. Komitet kontroluje integralność sprawozdań finansowych banku, politykę i praktyki sprawozdawczości finansowej i ujawniania informacji, solidność systemów kontroli wewnętrznej banku i ich wdrażanie, wypełnianie zadań banku w obszarze zgodności, audytu wewnętrznego, oceny ryzyka i zarządzania nim oraz niezależność, kwalifikacje i działalność audytora zewnętrznego banku.

W ramach tej pracy zawsze interesowałem się, czy podczas działań inwestycyjnych i politycznych proponowanych i realizowanych przez EBOR w krajach działalności tego banku kapitał wykorzystuje się oszczędnie, wydajnie i skutecznie zgodnie z mandatem EBOR i czy EBOR udaje się uzyskać pożądane i konieczne skutki oraz wartość dodaną w krajach jego działalności.

Doświadczenie zdobyte w pracy w Radzie Dyrektorów EBOR pozwoliło mi docenić konieczność nie tylko przeprowadzania wysokiej jakości oceny ładu korporacyjnego, zarządzania finansami i systemów kontroli i audytu wewnętrznego, ale także sporządzania sprawozdań na czas, określania jasnych priorytetów, przygotowywania ambitnych zaleceń i ułatwiania wdrażania. Zawsze uważałem, że niezależność funkcji audytu i oceny nie oznacza izolacji. Audytorzy muszą być niezależni, ale jednocześnie zaangażowani i muszą przyczyniać się swoimi niezależnymi wnioskami i zaleceniami do lepszych wyników.

W trakcie mojej kariery zawodowej uzyskałem ważne umiejętności, takie jak szeroka wizja i dogłębne zrozumienie spraw UE, wychodzące poza czysto ekonomiczne i finansowe kwestie, zdolność rozpoznawania powiązań pomiędzy sprawami w różnych obszarach polityki, dogłębne zrozumienie pracy instytucji UE i ich roli w procesie decyzyjnym, a także jasne zrozumienie zarządzania budżetem UE. Zauważam, że pomimo ciągłej pracy instytucji prowadzącej do stopniowej poprawy zarządzania budżetem UE, w tym wykonania i wartości dodanej, wciąż jeszcze pozostają pewne słabości. Jest to spowodowane złożonością przepisów, wielopoziomowym planowaniem, realizacją oraz systemami kontroli, a także niejasnym podziałem obowiązków, a czasami – niestety – czynnikami politycznymi.

---

¹ Sprawozdanie przekrojowe: „Luki, dublowanie działań i wyzwania: sprawozdanie przekrojowe w sprawie rozliczalności UE i mechanizmów kontroli publicznej”, część III, 2014 r.

Ponadto niedobór zasobów finansowych w budżecie UE oraz nowe wyzwania, o których już mówiłem, powodują konieczność określenia nowych sposobów robienia więcej i lepiej z mniejszymi środkami. Podczas niedawnej prezydencji Rady UE miałem przyjemność przewodniczyć grupie roboczej ad hoc ds. Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), a także współprzewodniczyć wielu politycznym rozmowom trójstronnym z Parlamentem Europejskim. Podczas tych negocjacji w rekordowym czasie udało nam się osiągnąć kompromis, który m.in. wzmocnił ustalenia dotyczące kontroli EFIS. Obecnie mamy za zadanie określić podejście z punktu widzenia audytu do działalności wykonywanej zgodnie z rozporządzeniem w sprawie EFIS oraz do gwarancji, jakiej budżet UE udziela EBI i EFI. Chciałbym uczestniczyć w tej debacie jako przyszły członek Trybunału Obrachunkowego.

Ogólnie rzecz biorąc, prezydencja Rady UE była prawdziwym testem dla mnie i dla mojego zespołu ECOFIN w Brukseli. Zorganizowałem, poprowadziłem i pomyślnie zakończyłem złożony proces przygotowawczy, czego dowiodły bardzo dobre osiągnięcia naszej prezydencji w obszarze ECOFIN. Udowodniłem, że znam ten obszar polityki, a zwłaszcza że rozumiem szczegóły wielu dossier, potrafię rozwiązać kwestie proceduralne i budować sieć kontaktów. Pragnę teraz wykorzystać te umiejętności z korzyścią dla Trybunału.

Jestem pewien, że po przeczytaniu tej części kwestionariusza komisja odnotuje, że rozwijam swoją karierę zawodową tak, aby stać się fachowcem o szerokiej wiedzy teoretycznej i bogatym doświadczeniu praktycznym. Wierzę, że mocną stroną Trybunału jako organu kolegialnego jest nie tylko jego różnorodność narodowa, ale przede wszystkim różnorodność doświadczenia zawodowego jego członków.

2. Co zaliczyłby Pan do swoich najważniejszych osiągnięć w życiu zawodowym?

Sądzę, że moja kariera zawodowa jest teraz w punkcie zwrotnym, gdyż prezydencja Rady UE stanowi logiczny punkt graniczny zamykający pełny cykl znajomości spraw UE z perspektywy państwa członkowskiego: negocjacje w sprawie akcesji, przystąpienie do UE, budowanie potencjału, wprowadzenie euro i wreszcie prezydencja Rady UE.

Miałem znaczny udział w tych ważnych dla mojego kraju projektach. Łotewska Rada Ministrów, dwóch wicepremierów i ministrów finansów wyraziło uznanie dla mojej roli, przyznając mi wyróżnienia. Ten znaczący i uznany wkład jest, jak sądzę, największym osiągnięciem w mojej karierze zawodowej.

Ostatnią znaczącą realizacją było rozpoczęcie i ukończenie w przeciągu sześciu miesięcy prac nad Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych, sztandarowym projektem zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i Rady. Innym osiągnięciem, a równocześnie przykładem dobrej współpracy z Parlamentem Europejskim, było uzgodnienie największego pakietu pomocy makrofinansowej dla Ukrainy, który stał się jednym z głównych wymiernych efektów szczytu Partnerstwa Wschodniego w Rydze, gdzie podpisano układ.

Przygotowanie prezydencji Rady UE w jednej z najbardziej złożonych dziedzin polityki (ECOFIN) było jednym z niedawnych wyzwań dla Łotwy i osobiście dla mnie. Doskonałe wyniki łotewskiej prezydencji w obszarze ECOFIN to w dużej mierze rezultat dobrej ścisłej współpracy mojego zespołu w Brukseli i kolegów w Rydze.

Jako ostatni, ale wcale przez to nie mniej ważny przykład chciałbym podać swój wkład w proces negocjacji akcesyjnych, w których uczestniczyłem jako dyrektor departamentu

integracji z UE w Ministerstwie Finansów w czasie negocjowania rozdziału dotyczącego budżetu UE i ochrony interesów finansowych UE, a jednocześnie ułatwiałem rozpowszechnianie wiedzy na temat budżetu UE, ładu korporacyjnego, zarządzania ryzykiem, kontroli wewnętrznej, audytu wewnętrznego i zewnętrznego, co stanowiło nowość na Łotwie na początku nowego tysiąclecia.

Obecnie moim celem jest kontynuowanie pracy na rzecz umocnienia europejskiego projektu, który z całego serca popieram. Mianowanie członkiem Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, którego rola w kształtowaniu rocznych i wieloletnich budżetów UE powinna – dzięki skupieniu się na lepszych wynikach przy mniejszych środkach – się zwiększyć, stanowi dla mnie doskonałą okazję do udostępnienia mojego doświadczenia w służbie Unii Europejskiej.

3. Jakie ma Pan doświadczenia zawodowe związane z międzynarodowymi organizacjami lub instytucjami wielokulturowymi i wielojęzycznymi z siedzibą poza Pana krajem ojczystym?

Najważniejsze doświadczenia zawodowe zdobyłem poza Łotwą. Na początku mojej drogi zawodowej spędziłem trzy ekscytujące miesiące na stażu w Komisji Europejskiej (DG ECFIN).

Podczas „okresu brukselskiego” mojej kariery, jako członek Rady ECOFIN, a potem jako zastępca szefa jednostki ECOFIN w Stałym Przedstawicielstwie przy UE obracałem się w bardzo różnorodnym środowisku, regularnie i z przyjemnością współpracując z kolegami z innych państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej, EBI i z przedstawicielami sektorów.

Doświadczenie w Radzie Dyrektorów EBOR nadało mojej karierze wymiar globalny dzięki regularnej współpracy z pozaeuropejskimi udziałowcami EBOR. Co istotne, kontakty z tak zwanymi zamorskimi udziałowcami Banku pomogły mi lepiej zrozumieć, w jaki sposób oni postrzegają nas, Europejczyków, nasz sposób myślenia, podejmowania decyzji itp.

To właśnie w środowisku wielonarodowym i wielokulturowym czuję się naprawdę zdolny do działania i mogę, dzięki zrozumieniu różnych kontekstów, zapewnić osiągnięcie celów. Historia europejska to skomplikowana układanka, ale głęboko wierzę, że różnorodność może stać się źródłem silnych synergii wspierających projekt europejski.

4. Czy uzyskał Pan absolutorium z wykonywania swych poprzednich funkcji kierowniczych, jeżeli taka procedura miała zastosowanie?

Procedura uzyskania absolutorium nie miała zastosowania do poprzednio wykonywanych przeze mnie obowiązków.

5. Które z wcześniejszych stanowisk zawodowych objął Pan w wyniku nominacji politycznej?

Żadne. Wszystkie stanowiska zajmowałem w wyniku zasług lub decyzji kierownictwa opartych na obiektywnej ocenie.

6. Proszę wymienić trzy najważniejsze decyzje, w których podjęciu uczestniczył Pan w swojej pracy zawodowej.

Miałem szczęście rozwijać swoją karierę zawodową w czasach, gdy naród łotewski jako całość, a także każdy obywatel indywidualnie, musieli się poważnie zastanowić i podjąć kluczowe decyzje wpływające na przyszłość naszego kraju. Bez wątplenia podjęliśmy słuszną decyzję, która nieodwracalnie przywróciła nasz kraj europejskiej rodzinie, i jestem dumny, że żyjąc w kontrowersyjnym okresie przejściowym, mogłem przyczynić się do niektórych z tych kluczowych decyzji.

Po pierwsze chciałbym wymienić tu decyzje prowadzące do zamknięcia negocjacji nad rozdziałem dotyczącym budżetu UE i ochrony interesów finansowych UE. Na początku mojej kariery w ministerstwie finansów byłem odpowiedzialny za przygotowania do przyłączenia się do systemu zasobów własnych UE oraz za śledzenie rozwoju zarządzania, zarządzania finansowego i kontroli oraz systemów audytu wewnętrznego i zewnętrznego, a także sprawozdawczość w tym zakresie. Koordynowałem także zalecenia Komisji i ułatwiałem kompleksowy nadzór nad nimi w celu dopilnowania, żeby w momencie przystąpienia do UE nasze systemy były już gotowe do korzystania z funduszy UE. Uważam ten okres za bardzo ważną część mojej kariery.

Po drugie, uważam, że odegrałem ważną rolę w procesie, którego ostatnim etapem było złożenie wniosku o przystąpienie do strefy euro i wprowadzenie wspólnej waluty w dniu 1 stycznia 2014 r. Droga do tego celu była długa, Łotwa wielokrotnie potykała się po drodze, a do strefy euro przystąpiliśmy, kiedy była ona na rozstajach. Obecnie, po dwuletnim okresie przynależności do strefy euro, niewielu obserwatorów wątpi w słusność tego wyboru.

Po trzecie, ekonomiści, naukowcy i społeczeństwo wydają się zgadzać, że stymulowanie inwestycji w Europie to pilne priorytetowe zadanie decydentów politycznych na szczeblu europejskim i krajowym. Jestem przekonany, że kompromisowa decyzja dotycząca głównych elementów Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, jaką podjęliśmy ja i mój zespół wspólnie z zespołem negocjacyjnym Parlamentu Europejskiego oraz z wiceprzewodniczącymi Komisji K. Georgiewą i J. Katainenem w pierwszych godzinach 28 maja 2015 r., po trzynastu godzinach politycznych rozmów trójstronnych, jest bardzo ważną decyzją polityczną w mojej karierze. Jak wspomniałem już wcześniej, jedną z rzeczy, jaką udało nam się poprawić w stosunku do wniosku Komisji, był przepis o kontroli zewnętrznej.

Cieszę się, że Komisja i Europejski Bank Inwestycyjny uzyskały już dobre wyniki we wdrażaniu planu inwestycyjnego dla Europy, gwarantowanego przez budżet UE. Mam nadzieję, że udana realizacja planu będzie użytecznym wkładem w debatę nad przyszłością budżetu UE. Zauważyłem, że Trybunał Obrachunkowy zaproszono do udziału w tych refleksjach i że pragnie on wziąć w nich udział; mam nadzieję, że moje doświadczenie będzie pomocne dla Trybunału.

Niezależność

7. Traktat stanowi, że członkowie Trybunału Obrachunkowego powinni być „w pełni niezależni” w wykonywaniu swych funkcji. Jak zamierza Pan stosować się do tego obowiązku podczas pełnienia przyszłych zadań?

Pomimo że zawód audytora generalnie jest względnie młody, a przynajmniej na pewno młodszy od funkcji rządowych, nie jest przypadkiem, że pojęcie niezależności osób wykonujących audyt lub za niego odpowiedzialnych dawno temu wyraźnie zapisano w Międzynarodowych standardach najwyższych organów kontroli nr 1 (ISSAI 1). Wytyczne etyczne zawarto w ISSAI 30. Zgadzam się, że niezależność i etyka to warunki wstępne

funkcjonowania najwyższych organów kontroli.

Niezależność członków Europejskiego Trybunału Obrachunkowego jednoznacznie przewiduje Traktat, w którym zapisano, że jego członkowie „są w pełni niezależni w pełnieniu swoich funkcji, w ogólnym interesie Unii ” (art. 285) oraz że „...muszą oni być osobami o niekwestionowanej niezależności” (art. 286 ust. 1).

Te podstawowe zasady są dalej wyjaśnione w wytycznych Trybunału dotyczących etyki oraz w kodeksie postępowania członków Trybunału, a także w regulaminie i przepisach wykonawczych do niego.

Chciałbym wyrazić moje pełne poparcie dla zasady niezależności, ponieważ jest to warunek wstępny wykonywania obowiązków przez Trybunał Obrachunkowy i jego członków zgodnie z Traktatem. Ponadto zaufanie obywateli do Trybunału zależy od ścisłego przestrzegania zasady niezależności w praktyce.

Oprócz pełnej jawności działalności finansowej i kontrolnej, a także obowiązku sprawozdawczości kwestią o podstawowym znaczeniu jest moim zdaniem niezwracanie się o wytyczne do członków rządu krajowego czy jakiegokolwiek innej strony, ani też nieprzyjmowanie ich. Zasada niezależności to centralny aspekt kontroli, dlatego też należy jej przestrzegać zarówno w wykonywaniu codziennych obowiązków, jak i w podejmowaniu decyzji strategicznych. Jest to ważne nie tylko dla wizerunku Trybunału i jego reputacji w oczach najważniejszego klienta – obywateli UE i całego świata, ale także dla samych członków Trybunału. Takie są główne zasady, które w moim mniemaniu obejmuje niezależność i które będę stosował w wykonywaniu moich przyszłych obowiązków.

Jestem przekonany, że zasady te zawsze kierowały moją pracą. Przykładowo przez ostatnie dwanaście lat byłem doradcą wielu premierów, ministrów finansów i sekretarzy stanu z różnych orientacji politycznych. Moje doradztwo uznawano i ceniono za jego jakość i – co ważne – bezstronność oraz obiektywizm. Nigdy konformizm nie był opcją w wykonywaniu przeze mnie obowiązków. Przeciwnie, zawsze wolałem przedstawiać otwarcie fakty i wyciągać obiektywne wnioski, nawet gdy były niewygodne, niepopularne czy sprzeczne z głównym nurtem.

Nigdy nie byłem odbiorcą funduszy UE ani nie działałem w imieniu beneficjenta.

Ponadto na Łotwie wyboru przyszłych członków Trybunału dokonuje się w drodze otwartego wieloetapowego konkursu.

8. Czy Pan lub ktokolwiek z Pana bliskich (rodzice, rodzeństwo, partner w zalegalizowanym związku bądź dzieci) posiada jakiegokolwiek udziały w podmiotach gospodarczych lub jakiegokolwiek udziały finansowe czy też inne zobowiązania, które mogłyby kolidować z przyszłymi obowiązkami?

Nie, nic mi nie wiadomo o jakichkolwiek faktach mogących kolidować z przyszłymi obowiązkami.

9. Czy jest Pan gotów ujawnić prezesowi Trybunału wszystkie swoje interesy finansowe i inne zobowiązania oraz pozwolić na ich upublicznienie?

Tak, jestem gotów wypełnić wszystkie obowiązki ujawniania informacji spoczywające na członku Trybunału.

10. Czy jest Pan stroną jakiegokolwiek toczącego się postępowania sądowego? Jeżeli tak, proszę podać szczegółowe informacje.

Zgodnie z odpowiedzią na pytanie nr 7 wybór przyszłych członków Trybunału Obrachunkowego na Łotwie odbywa się w drodze otwartego konkursu obejmującego kilka etapów, które gwarantują przejrzystość i bezstronność prowadzonej procedury.

Tym razem procedura ta została uruchomiona decyzją Rady Ministrów (rządu) o rozpoczęciu procedury wyboru i ustanowieniu komisji selekcyjnej. W kolejnych etapach procedura obejmowała opublikowanie ogłoszenia o konkursie w łotewskim Dzienniku Urzędowym, sporządzenie listy najlepszych kandydatów, którzy zostaną zaproszeni na rozmowę kwalifikacyjną przed komisją selekcyjną, przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej z wybranymi kandydatami przez komisję selekcyjną oraz wyłonienie najlepszego kandydata, a następnie zatwierdzenie kandydatury przez rząd i przekazanie informacji o wyborze kandydata Sekretariatowi Generalnemu Rady. Tak więc cała procedura została uruchomiona przez rząd w sierpniu 2015 r. i zakończyła się 19 listopada 2015 r. podjęciem ostatecznej decyzji przez Radę Ministrów. Następnie decyzja o wyborze kandydata została podana do wiadomości Sekretariatu Generalnego Rady.

W celu zapewnienia pełnej przejrzystości pragnę poinformować Parlament Europejski, że jeden z kandydatów, który nie został wybrany do zatwierdzenia przez rząd, wniósł sprawę do sądu administracyjnego w dniu 5 stycznia 2016 r. Powód zwrócił się do sądu administracyjnego o wstrzymanie wykonania decyzji rządu dotyczącej wyboru mojej osoby jako kandydata na członka Trybunału Obrachunkowego, podważając jej zgodność z prawem. Republika Łotewska, reprezentowana przez Radę Ministrów oraz Ministerstwo Finansów, które Rada Ministrów upoważniła do przeprowadzenia otwartej procedury wyboru, jest w tej sprawie stroną pozwaną.

Sąd administracyjny wydał decyzję o przyznaniu mi statusu strony trzeciej w postępowaniu administracyjnym, stwierdzając, że wynik postępowania może mieć wpływ na moje prawa. W ten sposób decyzją sądu administracyjnego, niezależnie od moich preferencji, zostałem zaangażowany w postępowanie administracyjne wszczęte przez innego kandydata, którego kandydatura została odrzucona.

Strona pozwana zatwierdziła swoje wyjaśnienia dla sądu administracyjnego na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 12 stycznia 2016 r., w których przekonująco potwierdziła swoją początkową decyzję o wyborze kandydata.

W dniu 27 stycznia 2016 r. sąd administracyjny wydał decyzję o pełnym odrzuceniu wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji rządu dotyczącej wyboru mojej kandydatury podlegającej zatwierdzeniu przez Radę Unii Europejskiej po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Sąd postanowił także, że przedmiotowa decyzja rządu była bez zagłębiania się w sprawę zgodna z prawem oraz że odnośne prawo nie zostało w żaden sposób naruszone.

11. Czy pełni Pan jakąkolwiek czynną lub wykonawczą funkcję polityczną, a jeżeli tak, to na jakim szczeblu? Czy zajmował Pan jakiekolwiek stanowisko polityczne w ciągu ostatnich 18 miesięcy? Jeżeli tak, proszę podać szczegółowe informacje.

Nie pełnię żadnej czynnej lub wykonawczej funkcji politycznej. Nie zajmowałem także żadnego stanowiska politycznego. Nie jestem i nigdy nie byłem członkiem żadnej partii politycznej.

12. Czy w razie wyboru na członka Trybunału ustąpi Pan z piastowanych stanowisk, na które został Pan wybrany, oraz zrezygnuje z aktywnie pełnionych funkcji partyjnych?

Nie dotyczy. Nie piastuję żadnego stanowiska i nie pełnię aktywnie funkcji w żadnej partii politycznej.

13. Jak postąpiłby Pan w przypadkach poważnych nieprawidłowości, a nawet oszustwa lub korupcji z udziałem osób pochodzących z Pana kraju?

Poważne nieprawidłowości, oszustwa i korupcja stanowią poważne zagrożenie dla właściwego funkcjonowania demokratycznego społeczeństwa. Prowadzą one do niewłaściwej alokacji zasobów, pokus nadużycia, utraconych szans oraz niewłaściwych zachęt. Ich najniebezpieczniejszym rezultatem jest wzrost braku zaufania obywateli, co może prowadzić do poczucia bezsilności, stopniowej akceptacji, a w efekcie brania za pewnik i stosowania podobnych metod. Ponieważ takie tendencje szkodliwie wpływają na zdrowy rozwój każdego kraju, projekt europejski jest szczególnie narażony z uwagi na fakt, iż obywatele słusznie oczekują, że międzynarodowe i ponadnarodowe organizacje są wolne od tego rodzaju nielegalnych zachowań.

Moim zdaniem żaden członek Trybunału, wypełniając swoje obowiązki, nie może ustrzec się przed przypadkami istotnych nieprawidłowości, oszustw czy korupcji z udziałem osób pochodzących z jego kraju. W przypadku wykrycia przeze mnie takiej sytuacji najpierw dokonałbym szybkiej oceny wszelkich dostępnych informacji w celu określenia najlepszego sposobu działania, który pozwoliłby dopilnować, aby informacje na ten temat jak najszybciej dotarły do właściwych organów danego państwa członkowskiego. Gdyby w grę wchodziły interesy finansowe UE, omówiłbym tę sprawę ze służbami oraz członkiem Trybunału odpowiedzialnym za stosunki z Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych, a następnie dopilnowałbym, by urząd ten został niezwłocznie poinformowany o potencjalnym popełnieniu oszustwa. Poruszyłbym również tę kwestię z przewodniczącym Trybunału.

Uważam także, że takie sprawy wymagają przeprowadzenia dogłębnej analizy w celu zrozumienia przyczyn oraz przeciwdziałania podobnym przypadkom. Ogólnie rzecz biorąc, systematyczne działania zapobiegawcze okazują się bardziej skuteczne, ponieważ ograniczają liczbę przypadków wystąpienia poważnych nieprawidłowości, oszustw i korupcji, dzięki czemu zwiększają zaufanie obywateli.

Wykonywanie obowiązków

14. Jakie powinny być główne cechy należytego zarządzania finansami w przypadku instytucji publicznych? W jaki sposób Trybunał Obrachunkowy może przyczynić się do należytego zarządzania finansami?

Funkcja redystrybucji to kluczowa funkcja każdego rządu. Obywatele zgadzają się na przeznaczenie pewnej części środków finansowych na rzecz gospodarki, np. za pośrednictwem podatków, w oparciu o uzasadnione oczekiwania, że fundusze te zostaną wykorzystane w jak najlepszy sposób z korzyścią dla całego społeczeństwa, np. w celu zapewnienia wspólnych dóbr i naprawy niedoskonałości rynkowych. Istotne jest tu stwierdzenie „w jak najlepszy sposób”, a jego interpretacja niestety jest różna.

Prawo UE, czyli rozporządzenie finansowe, które jest spójne z międzynarodowymi standardami, wymaga, aby środki z budżetu UE były wykorzystywane zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami. Celem jest zagwarantowanie obywatelom UE, którzy płacą podatki, że sposób, w jaki ich środki są wydatkowane, ma niezwykle pozytywny wpływ na europejski projekt. Ponieważ z pewnością nie żyjemy już w czasach „przepychu”, zasady należytego zarządzania finansami mają dziś większe znaczenie niż kiedykolwiek wcześniej. Jeżeli UE ma odzyskać zaufanie obywateli i doprowadzić do jego wzrostu, nadrzędne znaczenie ma potrzeba rozsądnego wydatkowania środków publicznych, osiągając przy tym zamierzone cele.

W związku z tym zasada należytego zarządzania finansami oznacza również, że środki są wykorzystywane oszczędnie, wydajnie i skutecznie. Są to główne elementy należytego zarządzania finansami, których należy przestrzegać w każdej służbie publicznej.

Kluczowym czynnikiem propagowania kultury należytego zarządzania finansami w UE lub w jakiegokolwiek innej służbie publicznej, jest dopilnowanie, by kadra kierownicza odpowiadała za powierzone jej środki publiczne. W czasach niedoboru finansów publicznych środki publiczne należy wydawać nie tylko zgodnie z przepisami, co jest warunkiem koniecznym, lecz także z myślą o realizowaniu przez nie zamierzonych celów, a przede wszystkim wymaganych wyników.

Oprócz rozliczalności za główne elementy kultury należytego zarządzania finansami uważam: wyraźne cele, skuteczny system sprawowania rządów oraz kulturę wyników, skuteczny system kontroli wewnętrznej, systematyczne wskaźniki efektywności, wiarygodne monitorowanie, przejrzystą sprawozdawczość, i wreszcie przejście z koncepcji „wydawania pieniędzy” na osiągnięcie rezultatów.

Za przykład mogą tutaj posłużyć doświadczenia mojego kraju. Po kryzysie finansowym i gospodarczym finanse w administracji publicznej zostały ograniczone, a jednocześnie dopilnowano, by wydajność sektora publicznego nie została naruszona, a nawet by wzrosła.

W tym kontekście doceniam zdecydowany apel Trybunału Obrachunkowego w ramach procedury udzielenia absolutorium w latach 2013–2014, aby skoncentrować się nie na zwyczajnym wydawaniu pieniędzy, lecz na rozsądnym ich inwestowaniu. Uważa, że zasługuje to na dogłębną debatę wśród decydentów politycznych zwieńczoną kompleksowym planem działania. Oczywiście taka zmiana wymaga czasu, zwłaszcza jeżeli jedynym przekrojowym skutkiem braku wydawania przeznaczonych zasobów w obecnym okresie finansowania – bez względu na powód – jest mniejsza pula zasobów w kolejnym okresie finansowania. W związku z tym instytucje UE i państwa członkowskie powinny współpracować na rzecz ułatwienia tej zmiany.

Trybunał Obrachunkowy odgrywa istotną rolę w procesie wspierania kultury należytego zarządzania finansami. Sporządza on niezależne sprawozdania z audytu i przedkłada je decydentom, np. Parlamentowi Europejskiemu, w celu wykorzystania tych sprawozdań w procedurach udzielania absolutorium kadrze kierowniczej (Komisja). Uważam, że w ostatnich kilku latach Trybunał Obrachunkowy w swojej pracy kładł większy nacisk na sporządzanie sprawozdań z należytego zarządzania finansami (kontrola wykonania zadań). Komisja Europejska w obecnym składzie na czele z wiceprzewodniczącą K. Georgiewą dokłada wszelkich starań, aby opracować budżetowanie zadaniowe. Zdecydowane apele Parlamentu

Europejskiego, Trybunału Obrachunkowego i Komisji to pożądane sygnały, które należy wspierać.

15. Zgodnie z postanowieniami Traktatu Trybunał jest zobowiązany pomagać Parlamentowi w sprawowaniu funkcji kontrolnej w zakresie wykonania budżetu. Jak zapewniłby Pan dalszą poprawę współpracy między Trybunałem a Parlamentem Europejskim (w szczególności jego Komisją Kontroli Budżetowej) w celu zarówno wzmocnienia nadzoru publicznego nad wydatkami ogólnymi, jak i zwiększenia ich skuteczności?

Zawarty w Traktacie wymóg dotyczący udzielania Parlamentowi Europejskiemu pomocy w wykonywaniu jego uprawnień związanych z nadzorem nad wykonaniem budżetu to bardzo ważny element zadań Trybunału Obrachunkowego. Tak jak wyzwania związane z wykonywaniem uprawnień w zakresie nadzoru zmieniają się wraz z upływem czasu, tak powinny zmieniać się relacje między Parlamentem Europejskim a Trybunałem Obrachunkowym. Jest to zatem stały i powtarzalny proces, który trzeba realizować, lub nawet przewidywać, czy wręcz wyprzedzać.

Uważam, że punktem wyjściowym do poprawy realizacji tego wymogu jest dokładne zrozumienie potrzeb Parlamentu. Oznacza to regularny i dogłębny dialog, w ramach którego obie strony mogą prezentować swoje poglądy. Zauważyłem, że w ostatnich kilku latach podjęto już pozytywne kroki (np. regularne posiedzenia z udziałem Trybunału Obrachunkowego i Komisji Kontroli Budżetowej, utworzenie stanowiska dla członka Trybunału Obrachunkowego odpowiedzialnego za relacje międzyinstytucjonalne, udział Trybunału Obrachunkowego w Konferencji Przewodniczących Komisji przed opracowaniem rocznego programu prac Trybunału Obrachunkowego).

Obecność członka Trybunału Obrachunkowego podczas omawiania w Komisji Kontroli Budżetowej sporządzonego przez niego sprawozdania jest jednoznacznym dowodem na współpracę z Parlamentem Europejskim. Oczywiście powinny być także działania następcze Trybunału Obrachunkowego w odniesieniu do wniosków Komisji Kontroli Budżetowej lub Parlamentu Europejskiego w tym kontekście.

Zauważyłem także, że niektóre sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego zostały przedłożone w sektorowych komitetach politycznych Parlamentu Europejskiego. Uważam, że taka praktyka może rozszerzyć zakres wykorzystania pracy Trybunału Obrachunkowego i może przynieść dodatkowe korzyści, a w konsekwencji może prowadzić do lepszej współpracy z Parlamentem. Ponadto współpraca ta powinna wyrażać się w pracach nad ustawodawstwem odzwierciedlających wnioski i zalecenia Trybunału Obrachunkowego.

Uważam, że połączenie wymogów Traktatu dotyczących sprawowania funkcji niezależnego audytora i współpracy z Parlamentem Europejskim (i Radą) ma nadrzędne znaczenie. Jeżeli Trybunałowi Obrachunkowemu nie uda się spełnić wymogu współpracy, istnieje zagrożenie, że może on przestać sporządzać najwyższej jakości sprawozdania z audytu, które – z uwagi na temat lub okres – mają niewielkie znaczenie dla zainteresowanych stron. Niezależność musi iść w parze z istotnością. Stojąc na straży finansów UE, Trybunał Obrachunkowy stanowi istotny element unijnego ekosystemu zarządzania finansowego, który powinien uwidaczniać swoją rolę jako bezstronnego i szanowanego partnera.

Śledząc systematycznie dyskusje na temat efektów pracy Trybunału w obu organach władzy budżetowej, uważam, że można znaleźć podstawy do, po pierwsze, bliższej współpracy

między Parlamentem a Radą w sprawowaniu nadzoru nad wykonaniem budżetu UE, a po drugie, bardziej skoordynowanej działalności na rzecz analizy specjalnych sprawozdań Trybunału Obrachunkowego i sprawozdań przekrojowych. W analogiczny sposób prace Trybunału powinny częściej i w większym stopniu uwzględniać cele Rady.

Chciałbym także wspomnieć dwa konkretne aspekty, w których – mam nadzieję – usprawnienia mogłyby prowadzić do lepszego wykorzystania sprawozdań Trybunału Obrachunkowego: terminowość i komunikacja.

Podczas łotewskiej prezydencji w Radzie UE zmieniono rozporządzenie finansowe, w związku z czym specjalne sprawozdania muszą być przyjmowane w terminie 13 miesięcy. Trybunał powinien dążyć do przestrzegania tego przepisu, a tym samym zwiększyć terminowość tych sprawozdań. W związku z tym mam również świadomość ciężkiej na Trybunale Obrachunkowym będącej zewnętrznym audytorem UE odpowiedzialności przy wydawaniu wniosków i zaleceń, a także trudnego zadania, jakim jest pogodzenie terminowej realizacji zadań z zachowaniem wysokiej jakości.

Jeżeli chodzi o komunikację, cieszę się, że udoskonalenie strategii w zakresie działalności lobbingowej jest jednym z filarów programu reform Trybunału Obrachunkowego. Kompleksowe informacje na temat roli i działalności Trybunału oraz jego wniosków i zaleceń zwiększyłyby przejrzystość i publiczne działania następcze.

Uważam, że te dwa elementy są istotne, ponieważ ostatecznie wartość dodana oraz wpływ prac Trybunału Obrachunkowego zależą od wykorzystania jego wniosków przez zainteresowane strony.

Ponadto w pełni przestrzegając niezależności Trybunału, powinniśmy rozważyć jego większe zaangażowanie, np. poprzez wydawanie opinii prawnych, w proces ustawodawczy w odniesieniu do wszelkich aktów prawnych mających istotny wpływ finansowy. Praca nad Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych oraz nad rozporządzeniem finansowym podczas łotewskiej prezydencji ukazała wartość dodaną zaangażowania Trybunału. Oczywiście podejście to samo w sobie nie jest nowe, jednak mogłoby zostać wykorzystane w szerszym zakresie.

16. Co według Pana stanowi wartość dodaną kontroli wykonania zadań i w jaki sposób należałoby wprowadzić wyniki kontroli do procedur zarządzania?

Podręcznik kontroli wykonania zadań Trybunału zawiera następującą definicję: „Kontrola wykonania zadań jest niezależną i obiektywną oceną przedsięwzięcia, systemów, programów lub organizacji w odniesieniu do co najmniej jednego z trzech aspektów oszczędności, wydajności i skuteczności, mającą na celu doprowadzenie do usprawnień”.

Moim zdaniem definicja stwierdza, że wartość dodana kontroli wykonania zadań jest największa, gdy pojawią się wyraźne wnioski i zalecenia, a przede wszystkim, gdy kontrola prowadzi do poprawy funkcjonowania kontrolowanych podmiotów i systemów. Na przykład, nawet w przypadku, gdy poziom błędów w odniesieniu do wykonania działu 5 – Administracja w ramach budżetu UE nie jest istotny, obywatele mogliby stawiać sobie uzasadnione pytanie, czy za około 9 mld EUR rocznie mają najlepszą służbę cywilną UE. Cieszy mnie, że w tym roku Parlament Europejski i Rada udzielają wsparcia na rzecz rozszerzenia kontroli wykonywania zadań na inne działy wieloletnich ram finansowych.

Ponieważ głównym wynikiem kontroli wykonania zadań jest sprawozdanie z audytu oceniające, czy osoby, którym powierzono wydatkowanie funduszy publicznych, osiągnęły określone cele, dzięki temu audytorzy otrzymują także mnóstwo cennych informacji na temat funkcjonowania procedur związanych ze sprawowaniem rządów i zarządzaniem. Aby kontrola wykonania zadań niosła ze sobą dodatkowe korzyści, należy zachęcać audytorów do wskazywania nieprawidłowości w procedurach zarządzania, a także zaproponować udoskonalenia w sprawozdaniach z audytu oraz w komunikacie dla kontrolowanego podmiotu.

Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu z działalności stwierdził, że jednym z elementów branych pod uwagę przy wyborze zagadnień do kontroli wykonania zadań jest potencjał, jaki ma Trybunał w zapewnieniu wartości dodanej za pomocą audytu. Aspekt wartości dodanej jest w związku z tym obecny w procedurze od samego początku.

Najważniejsze znaczenie ma sposób zapewnienia, by wnioski zostały dołączone do procedur zarządzania. Dlatego też kluczowym elementem są działania następcze. Powinniśmy dążyć do tego, by publikując sprawozdania i wnioski,

- po pierwsze, decydenci na najwyższych szczeblach uwzględniali te wnioski, a w razie potrzeby lepiej dostosowywali budżet do (długoterminowych) priorytetów strategicznych;
- po drugie, ustawodawcy koniecznie dopilnowali, aby systemy wydatków zawierały jasne wytyczne co do pożądaných rezultatów;
- po trzecie, jeżeli chodzi o procedury zarządzania, kierownicy muszą zadbać, aby środki nie były wydawane jedynie zgodnie z przepisami, lecz także by osiągały zamierzone rezultaty.

Ponadto chciałbym także wspomnieć, że wartość dodana kontroli wykonania zadań może zostać zwiększona, jak wykazał Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu rocznym za 2014 r. Ten nowy projekt pilotażowy, w ramach którego kwestie związane z wykonaniem zadań są oceniane w kontekście audytu zgodności, to niezwykle pożądana inicjatywa. Z całą pewnością należy ją w dalszym ciągu realizować i rozszerzać także na inne obszary unijnego budżetu, rozważnie planując kwotę środków przeznaczanych na audyt zgodności, audyt roczny oraz kontrolę wykonania zadań, a także na inne działania Trybunału Obrachunkowego.

17. Jak można usprawnić współpracę pomiędzy Trybunałem Obrachunkowym, krajowymi organami kontroli i Parlamentem Europejskim (Komisją Kontroli Budżetowej) w zakresie kontroli budżetu UE?

Mając na uwadze sposób wykonywania budżetu UE, bliższa współpraca i wymiana doświadczeń oraz informacji powinny określać interakcję między Trybunałem Obrachunkowym, krajowymi organami kontroli oraz Parlamentem Europejskim (Komisją Kontroli Budżetowej).

Jeżeli chodzi o Trybunał Obrachunkowy i krajowe najwyższe organy kontroli, art. 287 ust. 3 Traktatu ustanawia dwie ważne zasady.

Po pierwsze, Traktat stwierdza, że „Kontrolę w Państwach Członkowskich przeprowadza się w powiązaniu z krajowymi instytucjami kontrolnymi (...)”. Przepis ten przewiduje niemal

nieograniczone możliwości dalszego rozwoju współpracy, które można rozwijać zarówno dwustronnie, jak i wielostronnie.

Po drugie, Traktat stwierdza, że „Trybunał Obrachunkowy oraz krajowe instytucje kontrolne państw członkowskich współpracują na zasadzie wzajemnego zaufania, zachowując swoją niezależność”. Uważam, że EUROSAI i jej Komitet Kontaktowy stanowią dobrą platformę zacieśniania wzajemnej współpracy oraz opracowywania wspólnych projektów.

Moim zdaniem regularne informowanie Parlamentu Europejskiego o sposobach, postępach i przeszkodach w zacieśnianiu współpracy między Trybunałem Obrachunkowym a krajowymi organami kontroli oraz konstruktywne uwagi Parlamentu Europejskiego mogłyby w ogólnym rozrachunku zaowocować lepszą analizą wykonania budżetu UE.

18. Jak zapewniłby Pan dalszy rozwój sprawozdawczości Trybunału Obrachunkowego, tak aby Parlament Europejski otrzymywał wszystkie niezbędne informacje o precyzyjności danych dostarczanych Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie?

Kluczowym rezultatem prac Trybunału Obrachunkowego dla obu organów władzy budżetowej, zgodnie z Traktatem, jest jego roczne sprawozdanie w sprawie wykonania budżetu UE prowadzące do wydania przez Radę zalecenia dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego udzielenia Komisji Europejskiej absolutorium w odniesieniu do wykonania budżetu UE, a także decyzji Parlamentu Europejskiego w sprawie udzielenia absolutorium. Sprawozdanie roczne stanowi podstawę debaty na forum Parlamentu Europejskiego i Rady, dlatego też zakres informacji udzielanych przez Trybunał Obrachunkowy jest tak istotny.

Ponieważ około 80% budżetu UE jest wykonywane w oparciu o zarządzanie dzielone, kompletność, jakość i terminowość informacji dostarczanych przez państwa członkowskie w dużej mierze determinują jakość późniejszej analizy, a w konsekwencji jakość zapewnień udzielanych przez Komisję.

Jak miało to miejsce na przestrzeni kilku ostatnich lat oraz zgodnie z wnioskami zawartymi w rocznych sprawozdaniach Trybunału, dyrekcje generalne Komisji, przygotowując roczne sprawozdania z działalności, wykorzystują informacje przekazane przez władze państw członkowskich (instytucje audytowe państw członkowskich), takie jak sprawozdania z kontroli, np. w obszarze polityki spójności. Regularne sprawozdania roczne Trybunału wskazują na pewne nieprawidłowości (w tym w zakresie dokładności) w pracach instytucji audytowych, którym Komisja nie może obecnie zapobiec w drodze weryfikacji.

Sprawozdania Trybunału Obrachunkowego powinny nadal wskazywać nieprawidłowości, bez względu na to, czy będą to nieprawidłowości w zakresie dokładności danych przekazywanych przez państwa członkowskie, czy też weryfikacji przeprowadzanych przez Komisję. Trybunał powinien jak najwyraźniej i jak najbardziej szczegółowo wyjaśnić, jakie wystąpiły nieprawidłowości oraz jak należy je wyeliminować.

Moim zdaniem państwa członkowskie powinny być w stanie zapewniać przekazywane na czas pełne i właściwe informacje dotyczące swoich systemów sprawowania rządów, zarządzania finansowego, kontroli wewnętrznej oraz audytu wewnętrznego. W obszarach, w których występują nieprawidłowości, Komisja powinna zaangażować się w bliską współpracę z państwami członkowskimi w celu zapewnienia wszelkich niezbędnych informacji

umożliwiających dokonanie świadomej oceny systemów państw członkowskich w zakresie wykonywania budżetu UE.

Doceniam debatę dotyczącą kosztów i korzyści dostarczania informacji, lecz nie należy szczenić wysiłków, jeżeli naszym wspólnym celem jest dopilnowanie, by władza budżetowa dysponowała najwyższej jakości oceną kontroli zgodnie z międzynarodowymi standardami. Zbyt często okazuje się, że problem nie polega na braku informacji, lecz na ich nieprawidłowym wykorzystaniu przez krajowe instytucje audytowe czy audytorów zewnętrznych.

Jednym z głównych wniosków nasuwającym się ze sprawozdania rocznego szeroko omawianego zarówno przez Parlament, jak i przez Radę jest szacunkowy poziom błędu, o którym donosi Trybunał. Śledząc najnowsze dyskusje na temat udzielenia absolutorium, z zadowoleniem stwierdzam, że Trybunał co roku przekazuje podstawowe informacje dotyczące głównych przyczyn błędów. Moim zdaniem władza budżetowa powinna skupić się na przyczynach istotnego poziomu błędów (a nie tylko na samym poziomie).

Inne pytania

19. Czy wycofa Pan swoją kandydaturę na członka Trybunału, jeśli opinia Parlamentu w sprawie Pana powołania będzie nieprzychylna?

Zostałem wybrany przez rząd Łotwy w drodze otwartej procedury wyboru obejmującej kilka etapów. Łotewski rząd pokłada we mnie zaufanie, a osobiście jestem pewien, że potrafię sprostać wysokim oczekiwaniom.

Jeżeli Parlament Europejski będzie miał poważne wątpliwości co do mojego zaangażowania i możliwości wniesienia wkładu na rzecz europejskiego projektu w postaci pełnienia funkcji członka Trybunału Obrachunkowego i będzie twierdził, że nie odpowiadają one określonym przez Parlament wymogom, wycofam swoją kandydaturę.

Uważam, że w celu zapewnienia najwyższej wartości budżetu UE, po pierwsze, oba organy władzy budżetowej powinny współpracować na rzecz wzmocnienia wzajemnego zaufania, a po drugie, powinny prowadzić ścisłą i otwartą współpracę z Trybunałem Obrachunkowym, Komisją Europejską i państwami członkowskimi. Jeżeli jakaś strona uważa, że w obecnym Traktacie istnieją nieprawidłowości w zakresie równowagi instytucjonalnej, powinny one zostać przeanalizowane, a razie potrzeby, jak najszybciej wyeliminowane przy okazji zmiany Traktatu.

Współpracując ostatnio z instytucjami UE, zawsze stosowałem to szczere podejście oparte na otwartej współpracy i wzajemnym zaufaniu na rzecz wspólnego europejskiego celu. Jeżeli zostanę mianowany członkiem Trybunału Obrachunkowego, zdecydowanie będę stosował takie podejście.